

Det är något underligt . . .

Tiden den går sin gilla gång. Karl Hallgren har återvänt till bestyren i riksdagen och medlemmarna i Hamnarbetarförbundet fortsätter att betala in kontingenter utan det minsta utbyte. Vi har för vår del vid upprepade tillfällen ställt frågan om vad det är för mening med att vara medlem i ett förbund som saknar såväl förhandlingsrätt som rätt att teckna avtal. Några sådana rättigheter kommer man antagligen aldrig heller att få.

För utbrytarna i Göteborg måste alla nederlagen på Hamnarbetarförbundets kongress kännas ganska obehagligt. De norrländska stuveriarbetarna var säkert väl medvetna om att göteborgsombuden var en grupp fackliga äventyrare och behandlade dem också därefter.

Det råder ju inte någon som helst tvekan om att norrlänningarna önskar att Hamnarbetarförbundet skall bli medlem i LO. På kongressen blev också frågan om medlemsskap i LO den stora stridsfrågan. I debatten om det nya förbundets stadgar sa Karl Hallgren bl a: "Om kongressen beslutar enligt de stadgeföreläggelser som finns kommer de inte att inrymmas i LO:s normalstadgar. Jag hoppas kongressen gör det". Ombuden från Göteborg, ledda av Karl Hallgren gjorde alltså allt för att försöka sabotera norrlänningarnas strävanden att vinna medlemsskap i LO.

Meningarna gick också isär på en rad andra viktiga områden. Tex drev man från göteborgarnas sida kravet om rätten till lokal strejkrätt. Hela debatten om makt- och ansvarsfördelning mellan förbundet och avdelningarna — var en debatt där göteborgarna kolliderade med sina norrländska bröder.

Ledaren från den vilda strejken i Adalen 1970, Gunnar Norberg, varnade göteborgarna för att sätta medlemmarna i knipa genom lagstridiga strejker. Detta var säkerligen ord som borde göra intryck på vem som helst. Gunnar Norberg är ju något av auktoritet när det gäller vilda strejker. Han vet säkert vad han talar om.



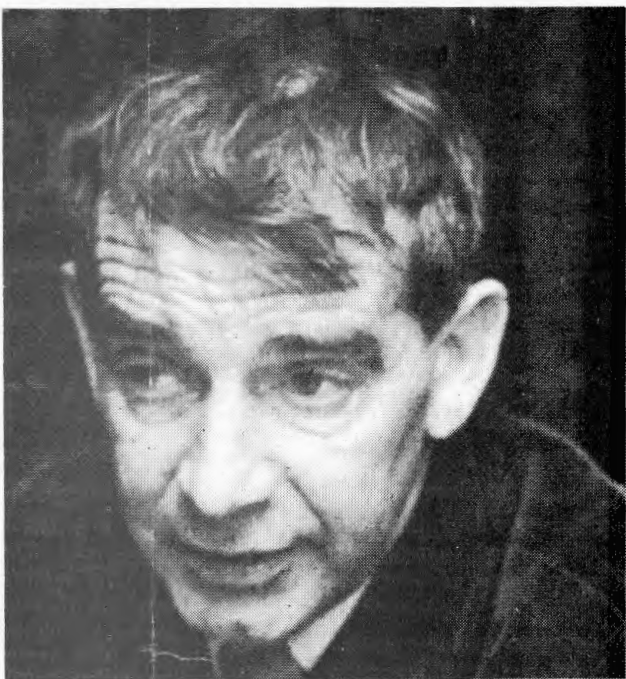
Västsvensk kommentar

Det är dock tveksamt om hans ord gjorde intryck på trojkan från Göteborg. För dem är antagligen de stora orden om facklig kamp och deras heta önskan att få igång en vild strejk viktigare än att eventuellt kunna nå resultat som är till gagn för medlemmarna.

I ett försök att utestänga allt förnuft från Norrland hade Kurt Lundberg motionerat om att om styrelsen och avdelningen inte kunde enas i samråd om avtalsuppgörelser då skall avdelningens beslut gälla. En synnerligen märklig tanke. Tänk er denna rätt förenat med lokal rätt att gå ut i vilda konflikter. Det blir allt mer obegripligt varför utbrytarna över huvud taget vill gå samman i ett förbund. Vilken motpart vill sluta ett avtal som inte alls kanske är något avtal — utan snarare kan utgöra starten på en rad vilda konflikter. Hur skall någonsin Hamnarbetarförbundet kunna bli taget på allvar av arbetsgivarsidan. Det nybil-

dade förbundet verkar ju vara en tummelplats för lika många åsikter som det finns medlemmar.

Kurt Lundbergs misstroende mot förbundsstyrelsens förmåga att tillgodose medlemmarnas intressen är speciellt intressant med tanke på att han själv är en av dess ledamöter. Antingen har han redan blivit på det klara med att hans i fackliga sammanhang virriga åsikter vinner ringa gehör i förbundsstyrelsen eller så vågar han inte bära ansvaret att ingå i förbundsledningen. Ty se enligt Kurt Lundbergs egen vokabulär är han ju redan en pamp, eftersom han ingår i förbundsstyrelsen. Och att vara förbundspamp det är det värsta som Kurt Lundberg vet. Kanske var det också därför som medlemmarna i förbundets avdelning i Göteborg under ett halvårs tid hölls ovetande om att Kurt Lundberg representerade dem i förbundsledningen.



Ater i riksdagen. Borta från hamnen. Karl Hallgren.